

drucken. Der er i mangfoldige Forhold Pligter, som kunne paahvile, ligesom positive Bud, som Lovgivningen har, hvis Overtrædelse straffes uden Hensyn til, om Bedkommende har været drukken eller ikke. — Det samme Hensyn, der har foranlediget den høitærede Krigsminister til ikke at være tilbøjelig til at acceptere den Tilspøining, som indholdes i Endringsforslaget under Nr. 31 a., tror jeg ogsaa, at de af Udvalgets Medlemmer have havt, som ikke have tiltraadt dette Endringsforslag, nemlig, at man derved paa en vis Maade vilde komme til at sætte en Præmie for Drukkenstab, der var saa fuldstændig, at den udelukkede al Tilregnelighed, idet man derved let kunde give Folk en Spore til, at de, hvor de først havde begyndt at drikke, drak sig fuldstændig drukne. — Overfor det, som det ærede Medlem fra Horsens (Wajer) bemærkede om Hensigtsmæssigheden af at føre Grundlovsbestemmelser ind i dette Lovforslag, maa jeg tilstaa, at det navnlig var dertil og til lignende Forslag, jeg sigtede, da jeg tidligere udtalte, at jeg ansaa det for ønskeligt ikke at søge at indfætte Principer, som ikke direkte have noget med nærværende Lovforslag at bestille. At søge at give et udenfor liggende Princip et bestemt Udtryk i en Lov, som dog egentlig talte ikke direkte vedkommende den, anser jeg for at være overflødig, og for nærværende Sags Fremme anser jeg det for at være skadeligt, da det kan give Anledning til vidtløftige Diskussioner. Jeg tror strengt taget heller ikke, at man opnaar Synderligt derved. Lad saadanne Principer komme frem paa de Omraader, hvor de høre hjemme, men at skyde dem ind i Straffeloven, finder jeg uhenigtsmæssigt. Jeg haaber, at Befolkningen her i Danmark i det Hele taget er bleven saa oplyst, at den nok veed, at det er en strafbar Handling at angribe Rigsdagens Sikkerhed og Frihed, og jeg antager ikke, at en Mand ved at blive stukket ind i Soldaterkøpen mister hele den civile Bewisthed, nemlig hele Bewistheden om, hvad der overhoved er Pligt for Borgerne i Danmark. Han veed altsaa, at de Pligter, man overhoved har som Borger i Danmark, beholder man, selv om man indtræder i Militæretaten, og at man kun faar en Del andre til. Jeg tror derfor ikke, det er hensigtsmæssigt, ja, jeg finder det endog at være noget søgt, at ville skyde en saadan Grundlovsbestemmelse ind i Loven. Der er jo ogsaa flere andre Bestemmelser, som man med fuldstændig samme Ret kunde trække med ind, og som det kunde være hensigtsmæssigt, at de Militære fik Kundskab om. — Jeg ser nu, at jeg, da jeg gennemgik Endringsforslagene, begik en Feil ved at udtale, at Endringsforslaget til § 55 kun var en Redaktionsændring. Det er det ganske vist ikke, men denne Feiltagelse er bleven berigtiget af andre Medlemmer her i Salen, og jeg anser det derfor ikke nødvendigt at udtale mig videre derom.

Minestad: Jeg tror rigtignok, at den ærede Ordførers Udtalelser med Hensyn til § 47 og de dertil stillede Endringsforslag beroede paa en Misforstaaelse baade af, hvad det er, der skal udtrykkes her, og hvad der er udtrykt i § 47, samt endelig — det maa jeg tilføie — paa en fuldkommen Misforstaaelse af det fra ham selv i Forening med flere ærede Medlemmer stillede Endringsforslags Indhold og Medfør. Det forekommer mig at være klart, at Et af Lo maa være Tilfældet: enten skal der gjælde det Selvsamme i de militære Forhold som i de borgerlige, og i saa Fald behøver man slet ingen Bestemmelser at indføre i Lovforslaget, eller der maa gjælde noget Forskjelligt, og i saa Fald maa det siges, hvori da dette Forskjellige bestaar. Jeg har nu troet, at vi alle vare enige om, at der paa dette Punkt skulde i de militære Forhold gjælde noget Forskjelligt fra, hvad der gjælder i de borgerlige Forhold, det vil sige med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilken Indflydelse en af en Foresat given Befaling skulde have paa Strafbarheden. Jeg kan ikke indse rettere, end at Forskjellen, der kommer frem paa dette Punkt, ikke er den, at det i borgerlige Forhold skulde være Reglen, at den Bedkommende, naar han hverken vidste eller havde nogen Formodning om, at den Befaling, der blev ham given af hans Foresatte, gif ud paa noget ulovligt, alligevel skulde straffes, men at han i de militære Forhold kun skulde straffes, naar han enten vidste eller formodede det; paa den Maade kan Forskjellen ikke stilles. Det er klart, at i de borgerlige Forhold maa den være ustrafbar, der hverken har haft Vished for eller Formodning om, at den Befaling, han fik af sin Foresatte, gif ud paa noget ulovligt; det ligger i Forholdets Natur, i alt Fald forudsat — det maa jeg tilføie — at han heller ikke burde formode det. Derimod vil det netop i de borgerlige Forhold, naar der er Tid til at forhøre sig, nærmest være Bedkommendes Pligt at undersøge Sagen nærmere, naar han har en Formodning om, at der tilsigtes noget ulovligt ved Befalingen. Det vil ofte og i mange Forhold være hans Pligt, og veed han, at der er tilfattet noget ulovligt, er det naturligvis hans Pligt uden videre at undlade at følge Befalingen. I militære Forhold stilles det nu saaledes, at dersom den Bedkommende veed, at det, der befales, er ulovligt, er det ogsaa hans Pligt at undlade at efterkomme Befalingen; men har han kun Formodning derom, kan man ikke opstille som Regel, at han skal give sig Tid til at undersøge Forholdet, det er hans Pligt at adlyde paa dette Punkt. Det er dette, der skulde udtrykkes herigennem, og jeg maa sige til Ære for det ærede Medlem, at det Forslag, hvortil han har sluttet sig, ogsaa fuldkommen rigtigt udtrykker denne Regel. Den udtrykker, naar man læser den skarpt, altsaa det Samme som Lovudkastet, nemlig det, at Bedkommende er an-